

maa vi selv afgøre, og det maa afgøres saaledes, som Folkets Villie er. Men med Hensyn til, hvorledes Forsvaret skal indrettes, maa man lægge megen Vægt paa de militære sagkyndiges Mening, ligesom man ogsaa maa tage Hensyn til, hvad der kan siges fra de paa Udenrigspolitikken Omraade sagkyndiges Side.

Sjælland har jo en Kyststrækning af 250 Mil, og naar Hovedargumentet eller i alt Fald et Hovedargument mod Fæstningsværker om København skulde være det, at den Linie, som der er til Stede, er saa stor, at vi slet ikke have nogen Mulighed for at forsvare den, saa vil jeg dog bede ærede Medlemmer sammenligne dens Udstrækning med den Udstrækning, som Sjællands Kystlinie har.

Jeg kan altsaa ikke slutte mig til Fler-tallet i Kommissionen, naar den vil nedlægge Fæstningsværkerne omkring København mod Landsiden uden at sætte noget i Stedet derfor. Det Synspunkt, jeg her har ført frem, og som altsaa i visse Maader altid har været mit Synspunkt, nemlig dette, at det, et lille Land kan gøre, er en Smule Fæstningsforsvar, fik jeg bestyrket ved en Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) om, at han maatte erkende, at det er nødvendigt at lægge Kystforter Syd og Nord for København i en saadan Afstand fra Byen, at man derved tvang den mulige Fjende til at gaa i Land noget længere nede, for at man kunde faa Lov og Ro til at mobilisere i København — thi den Mobilisering, der er Tale om, som betinget ved disse Anlæg, er en Mobilisering af den i København og dens umiddelbare Nærhed værende Styrke. Der er ikke Tale om at mobilisere over hele Landet. Se, naar man altsaa siger: For at kunne faa Ro til at mobilisere i København maa vi have disse Støttepunkter, ellers kan Fjenden jo gaa i Land, før vi faa mobiliseret —, saa drager jeg deraf den Slutning, at kan Fjenden uden slige Forter gaa i Land ved Vedbæk eller ved Skodsborg, før vi have mobiliseret i København, saa kan han ogsaa gaa i Land ved Humlebæk, og han kan gaa i Land ved Gilleleje, og han kan gaa i Land ved Korsør, før der har fundet en Mobilisering Sted, og det forekommer mig, at Anerkendelsen af disse Kystforters Nødvendighed hviler paa Erkendelsen af, at en Angriber vil kunne kaste sine Tropper i Land, før der har fundet en Mobilisering Sted af vor Hærstyrke.

Se, nu siger det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at vi have ikke Raad til at have baade en Hær og en Fæstning, og siger han, saa maa vi vælge at have en Hær. Jeg vil derom sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulde have Fæstningsværker eller ikke, falder for mig ikke sammen med Spørgsmaalet, om vi skulde give mere eller mindre til Militærvæsenet. Dersom Folkets Repræsentanter, eller Folket selv gennem Valgene, maatte fastslaa, at vi ikke ville have vore nuværende militære Udgifter forøgede, saa vilde jeg alligevel anse det for rigtigt, at en Del af vore Udgifter til Militærvæsenet anvendtes til Fæstningsværker. Jeg vilde sige: Saa maa vi anvende saa meget mindre til Hæren og Flaaden, navnlig til Flaaden, og anvende det saaledes besparede paa Fæstningsværker, og det siger jeg ud fra det Synspunkt, at jeg mener, at de nyttigste Udgifter, der ere anvendte til Militærvæsenet her i Landet i Tiden mellem 1850 og 1864, det er de Penge, der ere anvendte paa Dybbøl Skanser. Det var jo ikke mere end nogle faa Hundrede Tusinde Kroner, det var kun en ganske ringe Del af de Penge, der i de 14 Aar blev anvendte til Militærvæsenet, og jeg tvivler da ikke paa, at man vil erkende, at det var disse faa Hundrede Tusinde Kroner, der overhovedet betingede, at vi kunde føre et Forsvar i nogen Tid. Og skulde den Ulykke atter overgaa Danmark at komme i Krig, saa forekommer det mig ogsaa, at Situationen vil være den, at have vi ingen Fæstningsværker, ville vi være knuste i et Øjeblik, men have vi Fæstningsværker, er der en Mulighed for, at vi kunne forsvare dem i nogen Tid.

Men vil man saa spørge: Ja, men tror du da egentlig — der anføres jo det modsatte i Forsvarskommissionens Betænkning —, at vi kunne forsvare Københavns Befæstning i nogen Tid? — saa vil jeg sige, at her er et Omraade, hvor jeg ikke er sagkyndig, hvor jeg er nødt til at rette mig efter Autoriteter. Men jeg mener nu en Gang, at naar jeg skal have Autoriteter, vil jeg søge de Autoriteter, som jeg antager bedst forstaa sig paa Tingene, og med al Ærbødighed for Forsvarskommissionens Medlemmer mener jeg, at Generalstabens Officerer have nok saa god Forstand paa den Ting. Naturligvis er det min Pligt som Folkerepræsentant, saa langt jeg kan, at danne mig et selvstændigt Skøn, men naar jeg slipper det Punkt, hvor jeg kan danne mig et selvstændigt